

Alina Cosma

ATINGEREA
DESTINULUI

Nojorid, 2018

Capitolul 1

Telefonul din camera medicului de gardă sună.

– Domnișoara doctor, avem o urgență! se auzi vocea speriată a asistentei medicale.

Asistenta avea experiență la urgențe și nu se îngrijora din cauza unui caz banal. Privi la ceas, era aproape ora două noaptea. Își luă stetoscopul și ieși.

În sala de așteptare era pustiu. Când intră în camera de primiri urgențe, dădu cu privirea de un bărbat cu chipul încruntat. Era înalt, șaten, trecut de treizeci de ani, dar cu trăsături fine ale feței. Privirea îi fugi la o fetiță de aproximativ patru - cinci ani, cu bucle aurii, de o frumusețe angelică, care zăcea pe pat, plângând. Alături, o femeie de statură medie, blondă, cu părul prins într-o agrafă, cu trăsături blânde, încerca să îi aline suferința. Copila nu semăna cu niciunul dintre cei doi adulți, chiar dacă toți trei erau de o frumusețe greu de trecut cu privirea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă doctorița.

– Aș putea să știu cine sunteți? interveni bărbatul, pe un ton iritat.

– Medicul de gardă! răspuse tânăra, vizibil supărată de atitudinea lui, mai ales că nu uitase să-și fixeze ecusonul cu numele pe halat.

Apoi se întoarse spre cea care bănuia a fi mama pacientei.

– Sunt Alesia Alba, medic specialist pediateru. Îmi puteți spune care este problema pentru care v-ați prezentat la urgențe?

Respect pentru camera și zâmbi. Fetița se opri din plâns și o privi mirată.

- Ce te doare, frumoaso? întrebă pe un ton blând.
- Gâtul, șopti copila.
- A făcut febră și a vomitat, adăugă mama.
- Plângi pentru că te doare gâtul sau pentru că ți-e

frică?

- Nu vreau injecție! se tângui fetița.
- Nici mie nu-mi plac injecțiile, își duse degetele prin părul cârlionțat al copilei. Te voi consulta, apoi vedem ce e de făcut.

Tânăra simți privirea insistentă a bărbatului, care parcă îi ardea spatele.

- Te superi dacă rămâne numai mami alături de tine, iar tati iese afară? o întrebă pe fetiță.
- Nu e tati. Este unchiul meu!
- Vă rog să părăsiți camera! zise asistenta, apropiindu-se de bărbat.

Individul se înfurie vizibil, dar ieși. Începu să se plimbe nervos prin sala de așteptare. Privi din când în când la ușa cabinetului, apoi la ceas. După o vreme, mama copilei ieși.

- Trebuie să o interneze. Are puroi în gât.
- De obicei mergeați la alt medic...
- Acela s-a pensionat în urmă cu câteva luni.
- Nu ar fi mai bine să o ducem la mine, ca să o internăm acolo? Acesta este doar un spital de provincie!
- Până acum a fost bine și aici! se enervă femeia.
- Tu decizi!
- Cel mai bine este să rămână internată aici. Suzy a îndrăgit-o pe doamna doctor! Pare a fi o femeie de treabă!
- Eu am o altă părere.

- Ai fost răutăcios!

În curând, fetița ajunsese într-un salon izolat. Medicul le făcu o nouă vizită și le comunică schema de investigații și tratamentul. Înainte de a pleca, unchiul fetei se întoarse la camera de urgențe, asigurându-se că tânăra doctoriță lipsea.

- Mă scuzați! se adresă asistentei, încercând să fie amabil. Ce fel de medic este doamna doctor? Pare foarte tânără!

- Este nouă în spital, dar este foarte bună în meseria sa.

- Este de aici?

- Nu, este venită din alt județ.

- Mulțumesc, zise, dorind să iasă.

- Domnule Matei, îl opri asistenta cu un ton apăsător, în acest spital lucrează medici buni!

*

A doua zi era o sâmbătă răcoroasă de început de mai. Cerul era mohorât.

Dis-de-dimineață, Alesia își vizită pacienții, înainte de a ieși din gardă. Era obosită, nu dormise în acea noapte. După ce se asigură că toți pacienții erau bine, plecă acasă.

Apartamentul ei era situat într-un bloc nou din centrul orașului, la etajul doi. Soarele se revărsa prin ferestre în cea mai mare parte a zilei. Orhideele înșirate de-a lungul pervazului erau înflorite în nuanțe diferite.

Din holul mic se intra în bucătărie, o încăpere îngustă, cu mobilier din pal, model vechi. O măsuță era așezată sub fereastră, însoțită de două scaune cu spătar.

Singura cameră a apartamentului servea de dormitor și living. Biblioteca înaltă până în tavan era plină de cărți noi și

vechi. Șifonierul din pal bej era situat pe colț. O comodă susținea televizorul, așezată față în față cu canapeaua cu tapițerie de stofă ciocolatie. Două fotolii din același set încadrau de o parte și de alta măsuța joasă din sticlă în mijlocul încăperii.

Din holul de la intrare intrai, de asemenea, și în baie. Gresia și faianța de culoare albastru deschis ofereau o stare de relaxare, contrastând cu mobilierul alb.

Se dezbracă, apoi dădu drumul la apă în cadă, iar după ce turnă din spumantul de baie cu parfum de lavandă, se scufundă în spuma bogată.

Reuși să doarmă câteva ore, dar nu era suficient pentru perioada de nesomn de mai bine de 24 de ore. Se va recupera peste noapte. Se bucura că nu era de gardă a doua zi, așa cum se întâmpla de multe ori.

Era îngrijorată pentru noua ei pacientă. Unchiul fetei păruse nemulțumit. Îi era imposibil să-i uite expresia feței, atât de plin de sine, dar tulburător de seducător. Își simțea inima bătându-i cu putere de fiecare dată când imaginea lui îi revenea în memorie. O enervase tupeul lui. Chiar dacă era obișnuită cu astfel de atitudine, acel bărbat mai avea ceva care o intimidă. Acela fusese motivul pentru care îl dăduse afară. Pur și simplu, nu putuse să-și facă meseria sub privirea analitică a acestuia. Dacă era medic și el? Ar fi trebuit să întrebe. Dacă era un coleg, ar fi frumos să se consulte cu el, iar dacă nu, era un încrezut nesimțit!

Seara merse din nou la spital.

Suzana avea vizitatori. Mama fetei discuta încet cu cumnatul ei, care nu părea a se simți în largul lui. Examină repede copila, apoi se apropie de cei doi adulți.

– Nu este bine să fie vizitată de prea multe persoane.

El o privi. Prezența ei în aceeași zi îl surprinse. Femeia părea a fi dedicată meseriei. Nu era de trecut cu vederea faptul că își vizita pacienții de două ori în aceeași zi, după gardă! Nu avea altă treabă acasă? Chipul doctoriței era încercănat, își dădu seama că era obosită.

Duminică, Alesia își vizită pacienții dis-de-dimineată. Suzana era doar cu unchiul ei. După ce o consultă, bărbatul ieși din salon, urmând-o.

– Doamna doctor, pot să vă rețin pentru o clipă?

Îi aruncă o privire scurtă, apoi îi făcu semn să o urmeze. Privirea lui alunecă pe silueta ei acoperită de halat. Purta o fustă conică, până la genunchi, gambele îi erau perfecte. Intrară într-un cabinet cu mese înșirate pe lângă pereți. Dosarele pacienților erau așezate în teancuri mici.

– Luați loc! îi arătă un scaun la distanță, apoi se așeză și ea, luând un dosar și începu să-l răsfoiască. Analizele Suzanei sunt destul de bune, începu să spună fără să îl privească.

– Mi-a spus Mara, cumnata mea! o întrerupse el.

Femeia își ridică privirea. Îi observă ochii albaștri cu o ușoară nuanță verzuie, extrem de expresivi, conturați de gene lungi, negre. Sprâncenele șatene se arcuiau armonios. Avea un ten alb și curat ca spuma laptelui. Părea atât de fragilă! Și totuși, se simțea intimidat. Blestemă în gând mediul de spital, care întotdeauna îl îngrozise.

– Nu sunteți un om care să aibă încredere în alții...

Tresări la vorbele ei. Își simți gâtul uscat.

– Am încredere în Mara, replică el încercând să-i susțină privirea.

– Ce dorești să mă întrebați?

O asistentă intră în cabinet.

– Domnișoara doctor, au sosit analizele...

Respect pentru Se întoarce pentru o clipă și îi răspunse asistentei cu un zâmbet. Rămase uimit, nu era căsătorită, de obicei observa repede acel amănunt. Iar zâmbetul ei îi tăie răsuflarea. Era de o frumusețe naturală, ființa ei emana prospețime. Buzele frumos arcuite, nici prea pline, nici prea subțiri, îl ispiteau. Înghiți în sec. Avu nevoie de un efort de voință să-și înfrâneze dorința de a-și coborî privirea pe trupul ei, observându-i decolteul.

– Mulțumesc, zise Alesia.

Pe când îi acordă atenția era din nou încruntată.

– Eu locuiesc în Cluj-Napoca și trebuie să mă întorc în această seară acasă, încep să explic pe un ton ușor tremurând.

„La naiba!” se enervă când își auzi vocea.

– Mara și Suzana nu au pe nimeni aici, iar cumnata mea este mult prea orgolioasă pentru a cere ajutor. Dacă au nevoie de ceva, am rugăminte să mă sunați.

Îi întinse un bilet pe care era scris un număr de telefon.

– Desigur, zise tânăra luând biletul de pe masă.

Imediat după ce bărbatul ieși, asistenta își făcu apariția cu un zâmbet șiret.

– De ce râzi?

– Ce bine arată! Îți vine să îl dezbraci!

– Iar te dai la tătici?

– Nu este tătic! protestă asistenta. Nici ăsta nu e genul tău?

– Este mult prea încrezut!

– De tine nu se poate apropia nici Dumnezeu!

Alesia roși.

*

Peste o săptămână, Suzana se externa din spital.

Unchiul fetei suna zilnic, un obicei pe care și-l impuse de când cumnata lui se hotărâse să locuiască cu fetița în acel mic oraș înconjurat de dealuri.

– Cum este Suzy?

– Foarte bine! răspunse Mara. A promis că va merge la control! A fost vrăjtită de doamna doctor.

– Nu este bine să o lași să facă tot ce vrea!

– Sebastian, nu cred că îi face rău faptul că are încredere într-un medic. Poate acum îi va trece și frica de spital.

Mara făcu o pauză.

– Se pare că nu toate femeile sunt fermecate de șarmul tău!

Sebastian se foi.

– Mă bucur că Suzy este bine! Trebuie să mă întorc la lucru. Mai vorbim!

Încheie convorbirea. Se rezemă de spătarul scaunului și își puse mâinile la ceafă, privind în tavan. Cabinetul său de director era spațios. Se auzi o lovitură în ușă, apoi în încăperea intră o tânără îmbrăcată provocator, care purta o rochie mulată și foarte scurtă, scoțându-i în evidență formele feminine și silueta seducătoare.

– Nu te-am văzut de o grămadă de zile! exclamă femeia așezând un dosar pe masă, apoi se apropie și, aplecându-se, îl sărută.

– Nu m-ai văzut de vineri, o corectă, ridicându-se de la birou.

O prinse de fese și o lipi de trupul lui.

– Chiar atât de mult ți-am lipsit? întrebă cu o voce mieroasă.

– Ce face soțiorul tău?

Respect pentru — Se pregătește de ședință, domnule director!

— Mai avem vreme până la ședință...

Nu se putea mândri cu acea relație, amanta lui era căsătorită cu un coleg, care o înșela, la rândul său. Se întrebase o vreme dacă soțul ei știa de relația lor, dar ajunsese la concluzia că nu îi păsa. De la divorțul fratelui său nu avusese relații serioase, de durată, și nici nu își dorise vreuna. Se mulțumea cu relații fără complicații. Nu seducea, dar nici nu se lăsa sedus. Existau suficiente femei disponibile, care înțelegeau ce dorea el, aventuri amoroase. Avea o viață complicată, fiind directorul unei fabrici mari, care susținea financiar întreaga sa familie.

Capitolul 2

Dumbrava era un orașel liniștit, între dealuri împădurite. Departe de marile centre comerciale, în ultimii ani populația scăzuse ca număr, dar localitatea își păstra farmecul de altă dată, cu obiceiurile și tradițiile locului.

Sebastian simțea nevoia să fugă de agitația orașului în care locuia, vizitându-și nepoata și fosta cumnată la sfârșit de săptămână. Doar că localitatea unde trăiau acestea era la o distanță de peste 150 km de Cluj-Napoca.

Suzana îi fugi în întâmpinare când intră pe ușa apartamentului. Copila îl iubea, iar el o adora.

— Am fost la teatru! Începu să povestească fetița. Ne-a dus doamna educatoare!

— Ți-a plăcut?

— La început a fost interesant, dar apoi m-am plictisit.

Bărbatul râse. Își aminti de propria copilărie, când era târât de bunica sa pe la manifestări mondene.

— Ce mai face Veronica? Întrebă Mara, parcă citindu-i gândurile.

— Buni! exclamă fetița.

— Este bine, pentru cei optzeci de ani ai săi!

— Te mai trage de urechi?

El râse, fără să răspundă.

— Măcar pe tine a reușit să te educe! comentă femeia.

— Îi este dor de Suzy...

— Mami, când mergem să o vedem pe buni?

— Nu știu, scumpa mea!

– Ai putea să o lași la noi pe timpul vacanței.

– Nu vreau să se întâlnească cu părinții tăi.

– Nu vor fi în Cluj în acea perioadă.

– Mă voi gândi...

A doua zi merseră la un club de echitație. Era pentru prima dată când Suzana încăleca un cal adevărat. Sebastian îi promise de multă vreme că o va duce să vadă caii, doar că vremea nu le permise. El călărea din copilărie și se mândrea cu talentul său.

Copila refuză să urce pe ponei, dorea un cal adevărat. Mara protestă, dar el cedă. La scurtă vreme, calul făcu o mișcare bruscă, iar fetița se prăbuși.

– Mă doare! țipa printre lacrimi.

Supraveghetorul se apropie. Laba piciorului stătea într-o poziție anormală.

– Probabil are fractură. Chem ambulanța!

– Nu vreau la spital!

Sebastian nu îndrăzni să o privească pe Mara, care plângea alături de Suzana.

– Iubito, zise mama ei, trebuie să mergem la spital!

– Numai dacă mergem la Alesia!

– Cine e Alesia? întrebă Sebastian.

– Suzy, doamna doctor nu e doctor de oase! zise Mara.

– Vreau numai la ea!

– Cine e Alesia? repetă Sebastian întrebarea.

– Doctorița la care a fost internată.

– Ai numărul ei de telefon?

– Nu putem să o deranjăm pentru orice...

– Poate o conving...

– Ai grijă ce vorbești! Nu vreau să o jignești! Poate vom mai avea nevoie de ea!

Sebastian ridică fetița pe brațe și o duse la mașină. După ce o așeză pe bancheta din spate, luă telefonul și formă numărul pe care-l primise de la Mara.

– Bună ziua, doamna doctor! Sunt Sebastian Matei, unchiul Suzanei.

– Bună ziua! se auzi tonul rece al tinerei.

– Nepoata mea a avut un accident. Probabil și-a luxat glezna. Nu vrea să meargă la spital numai dacă veți fi și dumneavoastră...

Alesia auzea plânsul fetiței.

– Unde sunteți?

– Acum pornim spre spital.

– Chemați ambulanța.

– Nu e nevoie. Vom ajunge repede...

– Spuneți-i Suzanei că voi fi și eu la spital.

Ajunse înaintea lor. Sebastian intră cu fetița în camera de urgență. Mara îi urma.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alesia examinându-i piciorul.

– A căzut de pe cal, răspuse Mara.

– Un cal adevărat?! Ce căuta pe un cal, la vârsta ei?!

– Eu am lăsat-o! interveni Sebastian, frustrat.

Alesia îl privi încruntată. Bărbatul ieși, nu dorea să mai fie dat afară din nou. Își recunoștea vina, știa că greșise. Își simțea pieptul strângându-i-se dureros auzind suspinele fetiței. Era vinovat în ochii Mariei.

Medicul ortoped ajunse la scurt timp, fiind chemat de acasă. După ce îi făcură o radiografie, diagnosticul deveni evident, o fractură la nivelul gambei.

– Trebuie pus aparat gipsat, zise ortopedul.

O luă pe Alesia la o parte.

– Tu știi cine e bărbatul care le însoțește?